

El meu llaç!

Un relat de: [peres](#)

No sé per què riuen aquesta gent, si sóc una pobra criatura que estava tan tranquil·la al seu quarto, i re, he mirat un moment per la finestra i de sobte m'han engrapat pel coll, m'han tret a fora per força -no hi havia estat mai, a fora, ni ganes- i ara... què fan! Malpariiiiits! El meu llaç? M'han fotut el llaç, la meva joguina! Amb què jugaré ara? Fills de...! Era meu, em sortia de la panxolina i jo me'l lligava al canell, era el meu braçalet, i després hi passava el cap per sota i era el meu collaret, i tot seguit el pinçava amb el peu i li donava patades, era la meva pilota, ara amunt, ara avall. I me l'han tallat, assassins. És clar que crido, m'han robat el llaç. Deixeu-me en paaaaau! Qui és aquesta senyora, em sona. I ara què em dóna, oh, que bonic! I això, és per menjar? És bo...

-Has vist com plorava?, quina força, quina empenta de criatura, que maca, i ara com amanolla el pit, com endrapa. Segur que tot anirà bé, reina. Com et trobes?

-Bé, cansada però bé. Quins crits, oi? A veure si ens sortirà cantaire, o locutora de ràdio.